

Regie van Ivo van den Hove van

Shakespeare-stuk, acteurs en vormgeving zijn van uitzonderlijke klasse

'Het temmen van de feeks' superieur toneel

Gezien: Het temmen van de feeks van Shakespeare.

Door: Toneelgroep Amsterdam. In: Stadsschouwburg Sittard, 26-11. Daar nog te zien t/m 29-11.

door **Jos Prop**

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: Het temmen van de feeks door toneelgroep Amsterdam is een superieure voorstelling, die thuishoort in de hors categorie. Regie, vormgeving en acteerwerk zijn van uitzonderlijke klasse.

Om met het eerste te beginnen. Regisseur Ivo van Hove heeft de vierhonderd jaar oude komedie in een actuele jas gestoken en hem behandeld als een ironisch protest tegen de gewetenloze economische principes van de bourgeoisie, als een kluchtige parodie op feestende en op seks beluste macho's, en in die entourage een even hard als ontroerend liefdesverhaal gesitueerd. De vele minnaars van de jongste zus Bianca worden in rauwe schetsen, fysieke stoeipartijen en vulgaire liederen uitbrakend, geportretteerd. In

het verlengde van die sfeer wordt Bianca getypeerd als een lokkende erotische duif in een veel te kort uitdaged rokje. Haar liefdesleven is van een totaal andere orde dan de weg van de liefde die Petruccio en zijn feeks Katharina moeten gaan. Dat pad moet geëffend worden in een harde strijd, die overigens gevoerd wordt met de nodige knip-oogjes naar de zaal. Midden op het podium staat een glazen appartement waarin Bianca's escapades zich afspelen en rond dat glazen huis bevinden zich de overige locaties. Door de twee liefdesverhalen simultaan te laten spelen, behoudt het stuk z'n vaart. De kern en de kracht van de voorstelling zit natuurlijk in het gevecht dat Petruccio moet voeren om de weerbarstige feeks getemd te krijgen. Want pas nadat zij getrouwd is, mag haar jongere zus in het huwelijksbootje stappen. Dat heeft pa zo beslist. Die strijd wordt een uitputtingsslag, waarin twee topacteurs op de toppen van hun buitengewone talent de sterren van de hemel spelen. In zijn personage Petruccio mengt Hans Kesting de juiste dosering onverzettelijkheid, met kalme beheersing, relativerende spot en grenzenloze liefde. In Halina Reijn

treft hij een feeks tegenover zich die door alle lagen van emoties gaat alvorens te capituleren. Bij haar entree is ze een onbeheersbare treiterkop, daarna krijst, huilt en schopt ze zich van woede en onmacht door het overlevingsgevecht heen. En wanneer zij aan het eind van de avond, volledig uitgeput, haar onwankelbare vertrouwen uitspreekt in de liefde voor haar echtgenoot, is ze even zelfverzekerd als kwetsbaar, even sterk als broos. En die emoties maakt ze zichtbaar door niets anders te doen dan beheerst haar tekst te spreken. Maar hoe! Vol van verdriet en geluk. Staande als een gekruisigde maagd in het witte tl-licht. Schitterend. En dan volgt die liefdevolle omhelzing. Ik ben ontroerd en zwijg.